

Arrest

nr. 343 797 van 30 maart 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestina afkomstig te zijn, op 10 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 februari 2026.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE MEUTER, die *loco* advocaat C. MANDELBLAT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestina afkomstig te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat)” van 25 juni 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 29 juni 2020 de vluchtelingenstatus toegekend werd. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij op 29 juni 2023 Griekse verblijfsvergunning zou hebben ontvangen geldig tot 28 juni 2026 (AD, map 6-landeninformatie, “Aanvraag derde landen”, antwoord Griekse Dublin Unit d.d. 17 juni 2024).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Bij beschikking op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in

Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij gaf tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan te kampen met psychologische problemen, mede door de constante verplaatsingen van de ene woonplaats naar de andere (CGVS, p. 3). Zij verklaarde evenwel dat zij momenteel geen begeleiding door een psycholoog ontvangt en dit ook in de toekomst niet wenst. Zij maakt geen gebruik van medicatie. Verzoekende partij heeft geen enkel document overgelegd ter ondersteuning van haar bewering betreffende haar psychologische moeilijkheden. In tegenstelling tot haar verklaringen blijkt uit het administratief dossier dan ook niet dat verzoekende partij momenteel met psychologische problemen kampt of behoefte heeft aan psychologische begeleiding. Hoewel niet ontkend wordt dat de huidige situatie in Gaza een impact kan hebben op de gemoedstoestand van verzoekende partij en dat het menselijk en begrijpelijk is dat zij hiermee worstelt, kan verzoekende partij hiermee niet concreet aannemelijk maken dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt. Zij toont met voorgaande niet aan dat zij op heden zou kampen met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis hiervan kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Verzoekende partij brengt wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. Verzoekende partij is een negenentwintigjarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 29 juni 2020 de vluchtelingenstatus werd toegekend. Naar aanleiding hiervan werd in september 2020 aan verzoekende partij een Griekse verblijfsvergunning (ADET) afgegeven. Zij verklaarde een foto hiervan te bezitten, die zij na het persoonlijk onderhoud zou doorsturen; het CGVS heeft deze foto echter nooit ontvangen (NPO, p. 4). Zij stelde dat haar ADET in Duitsland, waar zij op 4 november 2020 tevens een verzoek om internationale bescherming indiende, door de politie werd afgenomen (NPO, p. 5-8). Uit het dossier, met name uit het antwoord van de Griekse asieldiensten, blijkt dat verzoekende partij op 29 juni 2023 een nieuwe Griekse verblijfsvergunning

ontvangst, geldig tot 28 juni 2026 (AD, map 6-landeninformatie, "Aanvraag derde landen", antwoord Griekse Dublin Unit d.d. 17 juni 2024). Haar verklaringen dat zij niets zou hebben ondernomen om haar Griekse verblijfsvergunning te vernieuwen, en dat dit toch automatisch zou gebeuren, vinden geen steun in de beschikbare landeninformatie. Uit deze informatie blijkt nergens dat een dergelijke procedure automatisch verloopt. De begunstigde van internationale bescherming dient immers een aantal stappen te ondernemen om zijn verblijfsvergunning te vernieuwen. Het verstrijken van de geldigheid van haar verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Zij blijft in gebreke om haar Griekse verblijfsvergunning aan de Belgische asielinstanties voor te leggen en verklaart deze nooit te hebben ontvangen. Het loutere feit dat zij ontkent dit document in ontvangst te hebben genomen (NPO, p. 12), doet aan het voorgaande geen afbreuk. Indien verzoekende partij niet langer in het bezit zou zijn van haar afgedrukte verblijfsvergunning, hetgeen niet zonder meer kan worden aangenomen gezien haar blote beweringen dienaangaande en de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat op naam van verzoekende partij een geldige verblijfsvergunning bestaat, volgt hieruit als dusdanig niet dat zij geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die statushouders ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben. Hoewel de informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. Zelfs indien verzoekende partij thans niet over een gedrukte verblijfsvergunning zou beschikken, maakt zij geenszins aannemelijk dat zij geen duplicaat ervan kan bekomen in Griekenland.

6. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit de verklaringen en gedragingen van verzoekende partij. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij Griekenland amper één maand na ontvangst van haar Griekse verblijfsvergunning heeft verlaten (NPO, p. 6), hetgeen niet getuigt van een oprechte intentie om er een duurzaam bestaan uit te bouwen en er haar rechten te doen gelden. Het is voor verzoekende partij op basis van zulk kortstondig verblijf na het verkrijgen van haar beschermingsstatus, niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland.

Verzoekende partij gaf aan dat zij geen geschikte woning kon vinden in Griekenland en dat de leefomstandigheden bijzonder zwaar waren, waardoor zij een woning in Athene moest delen met meerdere personen (NPO, p. 13-14). Zij erkende evenwel dat zij geen enkele poging had gedaan om een betere woonplaats te vinden, omdat zij vanaf de eerste dag na haar aankomst in Griekenland had besloten er niet te blijven. Zij verklaarde uitdrukkelijk dat zij na de ontvangst van haar Griekse documenten niets deed om een woning te vinden (NPO, p. 15). Verzoekende partij verklaarde bovendien dat volgens haar geen ondersteuning beschikbaar was van Griekse overheidsinstanties, zoals zij van andere personen binnen de asielprocedure had vernomen, en dat zij daarom geen poging had ondernomen om dergelijke hulp te verkrijgen (NPO, p. 15). Deze verklaringen kunnen niet overtuigen, aangezien uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Griekenland wel degelijk verschillende organisaties en initiatieven bestaan die vluchtelingen ondersteunen bij onder andere het vinden van huisvesting en werk. Daarnaast gaf verzoekende partij aan geen enkele poging te hebben ondernomen om werk te vinden in Griekenland als om haar situatie te verbeteren als statushouder, aangezien zij niet van plan was er te blijven (NPO, p. 18). Het komt nochtans de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige stappen te zetten om zich te integreren. Uit de voorliggende algemene informatie blijkt dat verzoekende partij wel degelijk over de nodige documenten beschikte om in Griekenland te werken en te genieten van sociale voorzieningen. Uit haar verklaringen, zowel bij DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud, blijkt dat zij in het bezit was van een AMKA (AD, stuk 7 - bijkomende vragen M-status Griekenland d.d. 27 mei 2024; NPO, p. 12). Zij verklaarde ook bij de DVZ over een AFM te beschikken (AD, DVZ, Bijkomende vragen M-status Griekenland, 27 mei 2024).

Op basis van bovenstaande toont de verzoekende partij niet aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om haar leven als statushouder in Griekenland uit te bouwen en vorm te geven. Zij maakt dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Bijkomend kan er nog op gewezen worden dat verzoekende partij duidelijk over voldoende middelen beschikte om haar vertrek en verdere reis door Europa te realiseren, hetgeen wijst op zelfredzaamheid. Zij was erin geslaagd om via Egypte, met een Turks visum, naar Turkije en vervolgens naar Griekenland te

reizen (NPO, p. 5). Haar verblijf in Griekenland wist zij te overbruggen met financiële ondersteuning van haar vader en zij had volgens haar verklaringen bijgevolg geen andere middelen nodig (NPO, p. 18). Na een verblijf van negen maanden in Griekenland reisde zij naar Duitsland, waar zij drie à vier jaar verbleef, alvorens naar België te komen (NPO, p. 5). Gelet op de voorgaande vaststellingen moet verzoekende partij in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in haar levensonderhoud te voorzien. Zij maakt geenszins aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Verder dient er opgemerkt te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtsorde geen precedentswaarde hebben waardoor ze in het verzoekschrift niet dienstig kan verwijzen naar eerdere arresten van de Raad.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient concreet te worden aangetoond. Verzoekende partij blijft in gebreke dit aan te tonen.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 5 maart 2026 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De advocaat stelt dat zijn cliënt niet aanwezig is wegens ziekte.

De advocaat van verzoeker legt een aanvullende nota neer.

Verzoekende partij heeft in Griekenland de vluchtelingenstatus gekregen maar had er geen toegang tot de gezondheidszorg, opvang, arbeidsmarkt etc. Verzoekers advocaat licht toe dat in de aanvullende nota interessante informatie zit van januari 2026, namelijk een brief van RSA aan confrater Delahaye.

Verzoeker heeft wel een AMKA en een ADET, maar er zijn administratieve belemmeringen waardoor zelfs als men een AMKA heeft, maar deze geblokkeerd is bij terugkeer naar Griekenland, men dan toch geen toegang heeft tot basisnoden. Verzoeker heeft tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven dat zijn ADET in beslag werd genomen door de Duitse politie. De tegenpartij stelt dat het mogelijk is om een nieuw ADET aan te vragen bij de politie en een aangifte te doen van diefstal, maar dit is niet zo simpel.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie en de aanvullende nota, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 28 januari 2026.

5.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door de verzoekende partij door middel van haar aanvullende nota ter terechtzitting bijgebrachte informatie inzake de situatie van statushouders in Griekenland, geen ander licht werpt op de conclusie in punt 3 van deze beschikking wat betreft de beoordeling van de algemene situatie van statushouders in Griekenland:

“Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland. Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden. Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer preciaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen. In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om

internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien. Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetwijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstrekt deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen. Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.”

De rapporten AIDA, “Country Report Greece”, September 2025 en RSA, “Recognised Refugees 2025, Access to documents and socio-economic rights”, 7 april 2025, waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota van verzoekende partij van 5 maart 2026, werden al bijgebracht in antwoord op de beschikking van de Raad op basis van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet en werden door de Raad in overweging genomen in de beschikking.

Ook de verwijzingen in de aanvullende nota van de verzoekende partij naar andere rapporten, die nog niet voorlagen op het ogenblik dat de beschikking werd opgesteld alsook de brief van Griekse NGO's van 19 november 2025, waarin kritiek wordt gegeven wordt op de informatie in het rapport “COI FOCUS GRECE Aide aux migrants” van 25 juli 2025, die niet (langer) correct zou zijn waardoor een verkeerd beeld gegeven wordt van de actuele situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming, en naar de bijgebrachte brief van RSA van 16 januari 2026 inzake vereisten wat betreft de toegang tot werk en gezondheidszorg en de brief van de Europese Commissie van 4 december 2023, zijn niet van aard de beoordeling van de Raad in de beschikking van 28 januari 2026 van de algemene situatie van statushouders in Griekenland om te buigen. Zij illustreren verder de evolutie naar toenemende bureaucratische complexiteit voor statushouders in Griekenland en de preciaire leefomstandigheden waarmee statushouders als gevolg van deze complexiteit en administratieve obstakels kunnen belanden, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat alle statushouders in Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat een diepgaande individuele beoordeling niet langer noodzakelijk zou zijn.

Waar verzoekende partij met de brief van RSA van 16 januari 2026 en de brief van de Europese Commissie haar standpunt tracht te staven dat toegang tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg voor statushouders een actieve AMKA veronderstelt merkt de Raad het volgende op.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat, wat de toegang tot gezondheidszorg die geen spoedeisende medische hulp betreft, uit de beschikbare landeninformatie waarop de beschikking is gebaseerd is gebleken dat de activering van de AMKA noodzakelijk is voor statushouders om toegang te krijgen tot deze gezondheidszorg en dat voor statushouders zonder AMKA of actieve AMKA enkel toegang tot spoedeisende medische hulp en medicatie gegarandeerd is en dat ook psychologische of psychiatrische hulp deels gedekt is. Volgens de brief van RSA van 16 januari 2026 met betrekking tot de omzendbrief van 3 november 2025 biedt deze omzendbrief, volgens dewelke statushouders zonder actieve AMKA toch toegang zouden krijgen tot gezondheidszorg op voorwaarde dat zij een certificaat van opschorting van een verwijderingsbesluit kunnen voorleggen, geen soelaas voor het gebrek aan toegang tot gezondheidszorg die geen spoedeisende hulp of medicatie is voor statushouders zonder AMKA of actieve AMKA. De brief illustreert aan de hand van een casus dat in de praktijk statushouders geen certificaat van de opschorting van een verwijderingsbesluit bij de politie kunnen bekomen omdat zij legaal op het grondgebied verblijven. In de beschikking werd evenwel vastgesteld dat bij verzoekende partij geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid omwille van actuele ernstige medische of psychologische problemen die specifieke opvolging behoeven. Ook in het kader van haar vraag tot horen brengt verzoekende partij geen elementen bij waaruit dergelijke problemen zouden kunnen blijken. Verder doet deze informatie ook geen afbreuk aan het feit dat statushouders zonder AMKA of actieve AMKA wel toegang hebben tot spoedeisende hulp en medicatie. Door louter te verwijzen naar de brief van RSA van 16 januari 2026 en de brief van de Europese Commissie doet zij geen afbreuk aan hetgeen in de beschikking met betrekking tot haar individuele omstandigheden werd gesteld, met name dat zij Griekenland amper één maand na ontvangst van haar ADET heeft verlaten, dat kan aangenomen worden dat haar een AFM werd toegekend en dat zij verklaart over een AMKA te beschikken en bijgevolg niet in de onmogelijkheid verkeerde om over de nodige documenten te beschikken om legaal te werken in Griekenland. De loutere verwijzing naar de informatie inzake de vereiste van een AMA doet als dusdanig evenmin afbreuk aan de vaststellingen inzake de individuele omstandigheden van verzoekende partij, waaronder haar nog tot 28 juni 2026 geldige ADET en AFM, de afwezigheid van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie en haar zelfredzaamheid. Zij weerlegt hiermee niet dat zij redelijkerwijze in staat kan worden geacht om haar rechten als statushouder in Griekenland met een ADET die geldig is tot 28 juni 2026 en een AFM die niet voor deze datum wordt gedeactiveerd, te doen gelden en de moeilijkheden waarmee zij als terugkerende statushouder gedurende een zekere periode kan worden geconfronteerd, met

inbegrip van het bekomen van een AMA bij een eerste (legale) tewerkstelling, het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie te belanden.

Waar volgens de door verzoekende partij voorgelegde informatie een actieve AMKA nodig zou zijn om een AMA te bekomen, wat dan weer nodig is om voor het eerst tewerkgesteld te worden, dient ten overvloede te worden vastgesteld dat deze brief van de Commissie dateert van 4 december 2023 en dus voor de nieuwe AMKA-verordening van 23 december 2023 die in werking trad op 1 april 2024. Pas sinds de inwerkingtreding van deze nieuwe wetgeving wordt de AMKA gedesactiveerd afgegeven (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 21). De Raad wijst erop dat in het recentere Verslag Feitenonderzoek statushouders Griekenland van september 2024 wordt gesteld dat statushouders voor het dagelijks leven en werk een AMA (National Insurance Number) nodig hebben naast een verblijfsvergunning (ADET), een fiscaal nummer (AFM), een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) en een bankrekening. Verder wordt gesteld dat een AMA vereist is indien de statushouder voor het eerst gaat werken, en dat de statushouder deze ontvangt na registratie bij het register van *Insured Persons of the National Social Security Fund (ΕΦΚΑ / EFKA)*. Een afspraak bij een EFKA-afdeling kan telefonisch of per mail gemaakt worden en bij de aanvraag voor een AMA zijn volgende documenten nodig: Verblijfsvergunning; Werkgeversverklaring (formulier E3); AFM; AMKA; Adresbewijs; Bankrekeningnummer (Verslag Feitenonderzoek, p. 38). Refugee Info stelt dat statushouders voor hun AMA naar het dichtstbijzijnde EFKA kantoor moeten gaan en volgende documenten voorleggen: *"your registration card or your residence permit (and passport, if you have one); A copy of your AMKA document; Your AFM (tax number); Your employer's letter for a job offer («βεβαίωση πρόσληψης»)* (solemn declaration, officially certified online or at any KEP that will state the date of your hiring; Proof of address (this is needed for the EFKA officer to check if you have gone to the competent EFKA office); Your IBAN". Beide bronnen die dateren van na de brief van de Commissie verwijzen bijgevolg naar een AMKA en niet naar een actieve AMKA als één van de voor te leggen documenten voor het bekomen van een AMA.

Verder dient te worden benadrukt dat uit de beschikbare landeninformatie ook blijkt dat een AMA enkel vereist is bij een eerste tewerkstelling en dat de AMKA na registratie van het eigenlijke arbeidscontract geactiveerd wordt. Waar in de brief van RSA verwezen wordt naar obstakels en problemen met betrekking tot de toegang tot e-EFKA's vermeld in de brief van de Europese Commissie van december 2023, stelt de Raad vast dat in de recente bronnen geen melding wordt gemaakt van dergelijke problemen en dat verzoekende partij geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat deze problemen in 2026 nog actueel zouden zijn.

5.1.2. In de beschikking van 28 januari 2026 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoonde dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt.

Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) de verzoekende partij heeft geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de Europese rechtspraak, (ii) haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 28 juni 2026, (iii) er kan niet blijken dat zij de intentie had om een duurzaam bestaan uit te bouwen in Griekenland aangezien zij Griekenland amper één maand na ontvangst van haar Griekse verblijfsvergunning heeft verlaten en (iv) ze slechts beperkte stappen heeft ondernomen om werk en huisvesting te vinden in Griekenland.

Door ter terechtzitting op algemene wijze te stellen dat zij in Griekenland de vluchtelingenstatus gekregen heeft, maar er geen toegang had tot onder andere de gezondheidszorg, opvang en de arbeidsmarkt, gaat verzoekende partij voorbij aan wat in de beschikking gesteld werd, namelijk dat zij niet aantoonde dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Zij heeft slechts beperkte pogingen gedaan om huisvesting en werk te vinden. Met haar verklaringen ter terechtzitting toont zij niet aan dat zij zich in Griekenland niet staande zou kunnen houden. Zoals verzoekende partij zelf aanhaalt ter terechtzitting beschikt zij nog over een ADET, die geldig is tot en met 28 juni 2026, en over een AMKA. Bovendien werd haar ook een AFM-nummer toegekend dat nog steeds geldig is.

Het loutere feit dat zij op heden niet meer over haar fysieke verblijfsvergunning beschikt omdat deze in beslag genomen zou zijn door de Duitse politie, volstaat niet om aan te tonen dat zij zich in dezelfde situatie als statushouders wiens verblijfsvergunning al verstreken is zou bevinden. Hierover werd in de beschikking bovendien het volgende gesteld:

"Zij stelde dat haar ADET in Duitsland, waar zij op 4 november 2020 tevens een verzoek om internationale bescherming indiende, door de politie werd afgenomen (NPO, p. 5-8). Uit het dossier, met name uit het antwoord van de Griekse asiendiensten, blijkt dat verzoekende partij op 29 juni 2023 een nieuwe Griekse

verblijfsvergunning ontving, geldig tot 28 juni 2026 (AD, map 6-landeninformatie, "Aanvraag derde landen", antwoord Griekse Dublin Unit d.d. 17 juni 2024). Haar verklaringen dat zij niets zou hebben ondernomen om haar Griekse verblijfsvergunning te vernieuwen, en dat dit toch automatisch zou gebeuren, vinden geen steun in de beschikbare landeninformatie. Uit deze informatie blijkt nergens dat een dergelijke procedure automatisch verloopt. De begunstigde van internationale bescherming dient immers een aantal stappen te ondernemen om zijn verblijfsvergunning te vernieuwen. Het verstrijken van de geldigheid van haar verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Zij blijft in gebreke om haar Griekse verblijfsvergunning aan de Belgische asielinstanties voor te leggen en verklaart deze nooit te hebben ontvangen. Het loutere feit dat zij ontkent dit document in ontvangst te hebben genomen (NPO, p. 12), doet aan het voorgaande geen afbreuk."

Door ter terechtzitting enkel te herhalen dat haar ADET in beslag genomen zou zijn door de Duitse politie en te stellen dat het niet zo simpel is om een nieuwe verblijfsvergunning aan te vragen, slaagt verzoekende partij er niet in de motivering van de beschikking te weerleggen. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij geen duplicaat van haar verblijfsvergunning kan bekomen in Griekenland. Zelfs indien verzoekende partij niet langer in het bezit zou zijn van haar afgedrukte verblijfsvergunning, hetgeen niet zonder meer kan worden aangenomen gezien haar blote beweringen hieromtrent, toont zij niet aan dat zij niet in staat zou de moeilijkheden waarmee zij zou kunnen geconfronteerd worden in afwachting van het bekomen van een duplicaat, te overwinnen zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie te belanden. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat haar Griekse verblijfsvergunning nog enkele maanden geldig is. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de aanvraag voor verlenging van de ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asiendienst moet worden ingediend. Verzoekende partij heeft dus nog ruimschoots de tijd om dit te doen. Zo uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de verlenging van de verblijfsvergunning meer dan zes maanden in beslag kan nemen, heeft verzoekende partij de mogelijkheid om hier grotendeels te anticiperen door onverwijld de aanvraag tot verlenging in te dienen en zo de periode in afwachting van de verlenging van haar ADET zo kort mogelijk te houden. Zij is bovendien reeds op de hoogte van de stappen die zij dient te zetten voor het verlengen van haar ADET aangezien zij in het verleden al een verlenging van haar ADET heeft kunnen bekomen.

Waar de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting bevestigt dat zij over een AMKA beschikt, maar stelt dat er administratieve belemmeringen zijn waardoor, indien deze bij terugkeer naar Griekenland geblokkeerd is, men toch geen toegang heeft tot basisnoden, laat zij na dit te concretiseren. Met dergelijk algemeen betoog doet zij geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij niet in staat zou zijn om bij een terugkeer naar Griekenland indien nodig haar AMKA te heractiveren en deze periode, zonder actieve AMKA, te overbruggen zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie te belanden. Uit het geheel aan voorliggende elementen kan immers niet blijken dat verzoekende partij met een bijzondere kwetsbaarheid kampt of dat zij niet voldoende zelfredzaam zou zijn.

5.2. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekende partij in de weg staan. Haar beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

6. Gelet op het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET